

FC TEMPO PRAHA

1928 - 2008

80 let fotbalu na Lhotce

1928
2008

S.K. Lhotka (1928)

Olympia Praha XV. (1930)

Olympia Praha XV. (1932)

A.F.K. Zátíší (1941)

Informace o historii FC TEMPO PRAHA stejně jako staré fotografie použité v tomto bulletinu byly získány z různých, mnohdy neověřených zdrojů. Proto se předem omlouváme za případné nepřesnosti, zejména pokud jde o jména těch, kteří se podíleli na činnosti našeho klubu.

1928 2008

Vážení sportovní přátelé, milí Tempáci,

letos je tomu právě osmdesát let od chvíle, kdy se skupince fotbalových nadšenců ze Lhotky, v té době čerstvě připojené k hlavnímu městu, po velkém úsilí podařilo zaregistrovat svůj fotbalový klub. Před osmdesáti lety se zrodil S.K. Lhotka.

"Tradice našeho klubu spočívá na ryze čestném a upřímném přátelství lidí, na jejichž kamarádství a lásce ke sportu byl klub založen," tak vzpomíná na události v roce 1928 "Kosmas" lhoteckého fotbalu, pan Oldřich Kapitán, ve svých zápiscích. Sepsal je, neboť *"každý sportovní klub, ať již se v budoucnu dočká jakékoliv slávy, má nebo měl svoji tradici."*

I s odstupem desítek let jeho slova platí. FC Tempo Praha je skromný klub, přesto si jeho historie zaslouží vzpomínku. Stejně tak jako ti, díky nimž fotbalový klub z časů velkostatkáře Schuberta přežil do dnešní doby.

Vždyť kolik jiných klubů, proti nimž lhotečtí fotbalisté v minulosti nastupovali, dnes najdeme již jen v historických ročenkách, kolik pražských celků zaniklo v dávných dobách a kolik nepřežilo společenské změny na konci minulého století.

Připomeňme si proto společně alespoň některé okamžiky předchozích osmdesáti let. Vzpomenout všechny, kteří se zasloužili o vznik, rozmach i přežití lhoteckého fotbalu není možné. Stejně tak nelze vyjmenovat všechny, kteří za dobré jméno zdejšího klubu bojovali na hřišti.

Můžeme (a měli bychom) se pokusit navázat na jejich práci i zápal, s nímž klub založili a starali se o jeho rozvoj. Patří jim za to velký dík. Dnes je na nás, abychom dostáli odkazu zmiňovaného panem Kapitánem a snažili se, aby na Lhotce fotbal zůstal napořád především krásnou a podmaňující hrou, která přes smutek z občasných porážek přináší především radost.

Usilujme o fotbal v jeho nejčistší podobě, který se hraje fér a rozhoduje jen na hřišti, usilujme o klub, který je místem nejen sportovního vyžití, ale také setkání s přáteli. A hlavně místem, kde se budeme cítit dobře. Snažme se, aby, až budou fotbalisté na Lhotce slavit další kulaté jubileum, mohli na dobu, v níž nyní žijeme, vzpomínat pouze v dobrém.

Jiří Trunečka
předseda výkonného výboru
FC TEMPO PRAHA

Zastavení první: Lhotka na počátku 20. století

Nedaleko vstupu do sportovního areálu FC TEMPO PRAHA, u posledního domu v ulici Ve Lhotce, stojí malá nenápadná kaplička s trojúhelníkovým štítem. Není těžké ji přehlédnout. Přitom právě ona je poslední památkou, která do dnešních časů přečkala ze staré Lhotky. Pochází z roku 1830 a až půjdete příště kolem, věnujte jí pohled a vzpomínku na dobu, kdy kolem ní procházeli fotbalisté z místní restaurace, kde měli šatny, na louku velkostatkáře Schuberta.

Všechny ostatní budovy staré Lhotky podlehly demolici při výstavbě sídliště. Proto se dnes skoro ani nechce věřit, že první zmínka o Lhotce a okolí je již z 11. století (1088), kdy Braník s okolními obcemi věnoval kníže Vratislav II. Vyšehradské kapitule. Ve 13. století patřila Lhotka pražské obci a prý zde byl ovčinec s dvorem. Obec při svém založení získala na určitou dobu (lhůtu) osvobození od dávek, a tak zřejmě vznikl její název - Lhotka. Pravděpodobně v 15. až 16. století, kdy feudální vrchnosti začaly více podnikat a zakládaly dvory a rybníky, byla část poddanské půdy převedena k panskému dvoru.

Ale vraťme se zpět na přelom 19. a 20. století. To měla Lhotka 110 stavení. Po první světové válce zde byl velkostatek, který snad po pozemkové reformě získal Albert Schubert (nebo též Šubert) i s rozsáhlými pozemky, které obepínaly celou lhoteckou planinu od Modřan až k Libuši, Krči, Braníku a Kunraticím. Lhotecký dvůr tvořila jednopatrová budova s arkýřem a branou, obklopená mohutnými stodolami a chlévy do čtvercového půdorysu. U dvora byla pekárna, která dodávala výborný chléb i za 2. světové války. V té době již byla Lhotka součástí hlavního města Prahy, k němuž byla připojena v roce 1922.

Nutno připomenout i východní část Lhotky, která byla od staré Lhotky téměř úplně oddělena. Tvořila ji kolonie rodinných domků ze 30. let 20. století, nazvaná podle stavebního družstva Tempo, v místě dnešních Alšových sadů a Villy Voyta. Mezi oběma částmi Lhotky byly velké sociální rozdíly, což se také mělo projevit ve vztazích mezi obyvateli obou částí. Ale k tomu se ještě dostaneme.

Zatím upřeme pozornost k západní části, k tzv. staré Lhotce, v jejímž centru stávala zmiňovaná kaplička. Právě tady se totiž začala psát historie našeho fotbalového klubu.

Závody trakařů patřily ve staré Lhotce k oblíbeným akcím. Na snímku v pruhovaných dresech hráči S.K. Lhotka.

Zastavení druhé: Založení klubu

Nechybělo mnoho a slavili jsme osmdesáté výročí založení o tři roky dříve. Stačí připomenout dnes již téměř legendární historku o tom, jak skupina přátel a sportovních nadšenců ze staré Lhotky v roce 1925 usilovala o založení fotbalového klubu. Nechme znovu vyprávět pana Kapitána: *"Omlouvám se předem, že uvedená debata nebude úplně přesná, jelikož jak jsem již uvedl, ji znám pouze z vyprávění přímých účastníků, ale vypadala přibližně asi takto:*

Sekretář: *"Tak prý chcete založit sportovní klub? To je od vás milé."*

Delegace: *"Ano, chceme, tak jsme se rozhodli."*

Sekretář: *"Kolik bude mít klub členů? Myslím aktivních a přispívajících?"*

Delegace: *"To přesně nevíme."*

Sekretář: *"Jak to, že to nevíte? Máte nějaké finanční zajištění? Jaké máte prostředky pro vybavení klubu? Myslím klubovou místnost, kabiny, hygienické vybavení, členy s odbornými zkušenostmi, a.t.d."*

Delegace: *"To nemáme, ale schůzovat a šatnu budeme mít v místní restauraci."*

Sekretář: *"Máte vůbec fotbalové hřiště? Je to váš pozemek?"*

Delegace: *"Ano, můžeme hrát na hřišti, na louce, tam máme hřiště. Pozemek patří panu velkostatkáři Schubertovi."*

Sekretář: *"Máte pozemek pronajatý? Ví o tom pan velkostatkář?"*

Delegace: *"Ano, ví to tom, že tam hrajeme fotbal."*

Sekretář vytáčí číslo telefonu...rozhovor s panem Schubertem.

"Pan velkostatkář tvrdí, že hřiště, které jste si bez jeho povolení zřídili, vám nedaroval a ani nepronajal a tento pozemek je v rámci parcelace pro výstavbu. Tak kde chcete sportovat? Jak chcete hrát soutěže?"

Delegace: *"My požádáme o jiný pozemek."*

Sekretář: *"Jak se má váš klub jmenovat?"*

Delegace: *"Rudá hvězda" (Tento návrh dal Josef Horčic, jehož rodiče byli zakládajícími členy strany. Návrh se všem velice líbil, protože jak jsem již uvedl, mezi mládeží ve staré Lhotce vládl velký revoluční vliv a jak vidno z některých zachovalých fotografií, alespoň jsme rádi nosili nějaký dres, na němž byla rudá hvězda.)*

A to pana sekretáře úplně dorazilo.

Sekretář: *"A tak... Více co? Hrajte si fotbal tak, jako jste si ho hráli dosud, a až budete mít pro založení klubu lepší podmínky, tak na shledanou"- konec debaty.*

Tak opouštěla naše delegace, zklamaná se zmačkanými čepicemi v ruce, slavnou budovu ČSTV na Kozím plácku s nadějí, že co se nepovedlo dnes, může se povést zítra. Tak jsme dopadli při snaze o první založení klubu.

Lhotečtí fotbalisté se svými dobrodinci, druhý zleva Albert Schubert, třetí zleva Dr. Čistecký.

Zajímavé je, že pan Schubert v době, kdy zmařil pokus o založení klubu, již vůbec nebyl vlastníkem pozemku. Ten totiž již v roce 1923 prodal pozemek Stavebnímu družstvu německých úředníků bank a spořitelén k zamýšlené parcelaci a výstavbě rodinných domů. Důležitější však je, že o tři roky později již byl pan velkostatkář shovívavější.

Na základě přímlyvy Dr. Čisteckého dočasně věnoval pozemek (ač nebyl jeho) fotbalistům, a ti v roce 1928 zakládají S.K. Lhotka.

Zastavení třetí: Fotbalové začátky

Druhý pokus o založení fotbalového klubu tedy Lhoteckým vyšel. Připomeňme si některá jména těch, kteří stáli u jeho zrodu: bratři Němcovi, Pokorný Josef, Doršner Jan, bratři Kyznarovi, bratři Kunešovi, bratři Urbánkovi, bratři Kratinovi, Dolejš Václav, bratři Malcovi, Balouš Josef, bratři Keprtovi, Kratina Eduard, bratři Baštářovi, bratři Bártovi, bratři Boudníkové, Foltýn František, Schleofer Václav, Šik František, Chod Oldřich, Kapitán Oldřich a Hořčic Josef.

Prvním soupeřem S.K. Lhotka se stala Rudá Hvězda Podolí. Nebyla to náhoda, v dresu Podolí ještě před založením Lhoteckého klubu působil Jaroslav Kratina, první předseda S.K. Lhotka, jeho bratr František, Eduard Keprt a Josef Baštář, jimž Kapitán ve svých zápiscích přiznává vůbec největší zásluhy na založení S.K. Lhotka. Aby mohlo být utkání vůbec odehráno, musel soupeř z Podolí zapůjčit tehdejší hráčům ze Lhotky dresy. Jak zápas dopadl, se nám nepodařilo dopátrat.

Hned se po dvou letech se S.K. Lhotka propracoval z páté třídy do třetí. Současně klub vstoupil ČSTV a poprvé změnil název: Olympia Praha XV. Zatímco fotbalová stránka věci a nadšení pro sport byly na maximum, zázemí a finanční zajištění velice pokulhávalo. Jako kabiny dlouho sloužily nepoužívané chlívky na dvoře nedaleké restaurace. Vstupné, které se vybíralo při zápasech, zdaleka nestačilo k finančnímu chodu klubu, jelikož na zápasy chodilo od 30 do 100 diváků. Proto si klub vypomáhal pořádáním různých doprovodných akcí typu divadla, taneční, či třeba pouťové zábavy. Menší chlapci z týmu, kteří si chtěli vydělat na pořádné vybavení (na kožený míč), chodili v neděli odpoledne prodávat fialky.

Na konci dvacátých let se klub přejmenoval zpět na SK Lhotka a o několik let později, v roce 1934, na AFK Zátíší. Hlavním organizačním místem a jádrem byla i v tehdejší době (je zajímavé, jak některé věci zůstávají napříč staletími stejné) místní restaurace. Jak již bylo zmíněno, konaly se zde různé kulturní akce a hráči se v restauraci také pravidelně scházeli po zápasech, aby utužili kolektiv a probrali odehrané utkání. Také v této hospodě vznikla píseň, která by se dala označit za hymnu klubu.

*SK Lhotka, to jsme my,
fotbalisti zrození,
fotbal to je naše láska,
když nám nikdo nenapraská,
každý zápas vyhrajem,
třeba s velkou tíhou jen,
když prohrajem, vem to d'as,
a v neděli to hrajem zas.*

Za zmínku jistě stojí také další popěvek, který se často nesl místní restaurací:

*Jedenáct mladíků, stojí v poli šiku,
když soudce dá znamení, hrnou se k útoku
Centr podá spojce, spojka zase křídlu,
křídlo v divém chvatu, štuje na bránu.
Míč se však odráží, od tyče do pole,
centr přiskakuje, první gól štuje.*

Zastavení čtvrté: Na prahu války a léta válečná

Je to trochu historický paradox, že lhotecký fotbalový klub přes několikerou změnu jména (o níž byla nebo ještě bude řeč) dospěl až k dnešnímu FC TEMPO PRAHA, což bylo důsledkem jeho začlenění do sídlištní tělovýchovné jednoty TJ Tempo Praha. Právě pod touto hlavičkou fotbalisté poprvé vystoupali až do městského přeboru (připomeneme si později), a proto není divu, že si po opětovném osamostatnění fotbalového klubu ponechali tento název.

Ovšem zakladatelé S.K. Lhotka by se asi divili a patrně by nesouhlasně kroutili hlavami. Tempo, jak již bylo zmíněno při prvním historickém expozi, totiž byla druhá - východní část Lhotky, kterou starolhoteční příliš nemilovali. Ba právě naopak.

Jen rok po založení S.K. Lhotka si svůj klub založili také fotbalisté z východní části Lhotky, zvané Tempo. Jmenoval se Novopražský SK a hřiště měl při západní straně Alšových sadů, dost možná v místech, kde se dnes nachází staré softbalové hřiště Tempa. Po roce trvání se přejmenoval na Horymír, ale netrvalo ani čtyři roky a klub se rozpadl. (Některé prameny uvádějí existenci těchto dvou klubů vedle sebe). *"Po zápase odešel každý za svým vlastním zájmem, společně se nestýkali a scházeli se pouze k sehrání zápasu. Takový klub, ve kterém neexistovalo sportovní přátelství a kamarádství, nemohl mít žádnou perspektivu a nemohl se udržet,"* vzpomíná Oldřich Kapitán. Právě z rozpadlého Horymíra přestoupil do S.K. Lhotka pan Karel Hrdlic, který se pro svůj sportovní zápal a oddanost měl v budoucnu stát lhoteckou legendou.

Nebyla to však pouze sportovní rivalita, která rozdělovala starou Lhotku a vilovou kolonii Tempo. Sociální nerovnost a rozdílné politické názory mezi radikální mládeží staré Lhotky a spíše pravicovým obyvatelstvem Tempa vyústily na počátku třicátých let dokonce v bojůvky, jejichž dějištěm byl nedaleký Kamýcký les.

Nadcházející léta však měla přinést lhoteckým fotbalistům soupeře mnohem vážnějšího. Ostatně nejen jim. Od roku 1935 museli půjčovat hřiště německým studentům. Vzhledem k tomu, že hřiště nebylo jejich majetkem a ve vzduchu visela hrozba jeho rozdělení a zahájení výstavby, neměli na vybranou. Snad ještě horší, než omezení tréninkových možností A.F.K. Zátíší (jak se klub od roku 1934 jmenuje) však byly projevy sympatií k fašistickému režimu, jimiž němečtí studenti nešetřili, ať již při odchodu ze hřiště, nebo v místní hospodě.

A mělo být ještě hůř. Ovšem ani za okupace a druhé světové války A.F.K. Zátíší nepřerušil svoji činnost. V té době měl dva týmy dospělých a jedno mužstvo mládežnické. Traduje se, že v klubu pracovala ilegální skupina protifašistického odboje, která využívala výjezdy k fotbalovým utkáním ke kontaktu s dalšími odbojáři. Pravdivost těchto informací se dosud nepodařilo prokázat.

Zastavení páté: Skutečné šatny

Konec války a znovu nabytá svoboda nechaly znovu naplno rozprout fotbalové dění. První poválečný rok podrobně mapují zápisy z výborové schůze A.F.K. Zátíší Praha XV. V černých deskách, ručně psané, udivují precizností a smyslem pro detail. Tam, kde kronikář Kapitán hodnotí události spíše v širších souvislostech, autoři těchto zápisů postihují s výjimečnou poctivostí vše, co tehdy funkcionáři v restauraci u Malicha projednávali. Ze zažloutlých stránek lze zjistit odehraná utkání, dobu srazu, stejně jako náhradu, která měla být hostujícímu týmu vyplacena, autory branek či jednání o přestupech či nákupu míčů.

"Jelikož nám byl zamítnut protest, který byl odeslán na Župu Středočeskou kolegou sekretářem pro sehrání turnaje kvalifikačního s odůvodněním, že nás byl malý počet v tabulce, zůstali jsme v III. třídě, oddělení B," posteskl si 21. srpna 1946, na prahu druhé poválečné sezony, zapisovatel Januška.

Připomeňme si pro zajímavost soupeře, s nimiž se v ní měli Lhotečtí utkat: Šeberov, Spořilov, Admira VIII, Slovan XIII, ČASK, Viktoria Strašnice, Praha XIV, Čecho Nusle, Poštovní S.K.

Mnohem palčivější otázkou, než zařazení do soutěže, však pro vedení A.F.K. Zátíší bylo zajištění šaten. Jak již bylo zmíněno, využívali fotbalisté od založení klubu chlívky nedaleké restaurace.

O komfortu si není třeba dělat přehnané iluze, touha po sportu však překonala vše. Situace se příliš nezměnila ani na konci války, kdy místo šaten sloužil starý vršek autobusu a dřevěná bouda o velikosti 2 x 2 metry, rozhodčí pak využívali starou dřevěnou trafikou.

Není divu, že vedení klubu usilovalo o zlepšení tohoto stavu. Nápomocen jim byl tehdejší primátor Dr. Vacek, s nímž mimo jiné Lhotečtí fotbalisté před válkou projednávali provokace německých studentů.

V roce 1947 právě na jeho popud dostal klub dřevěnou klubovnu, která se již nacházela v místech dnešních šaten.

Stavba však nevydržela dlouho a v roce 1955 vyhořela. Na jejích troskách, za podpory poslance ONV pana Milce, vyrostla zděná budova, kterou po několika rekonstrukcích a přístavbách užívají Lhotečtí fotbalisté do dnešních dnů.

V této souvislosti nelze nezmínit mimořádné pracovní nasazení, s nímž místní fotbalisté při výstavbě šaten odpracovali tisíce brigádnických hodin a splnili si konečně svůj sen o odpovídajícím zázemí.

Zastavení šesté:

Fotbalový vzestup - poprvé do přeboru

Přeskočme nyní o dvacet let dále. Ne snad proto, že by si výsledky Sokola Lhotka, jak se klub od roku 1948 nově jmenoval, nezasluhovaly pozornost. Spíše kvůli tomu, že z té doby je informací velmi poskrovnu. Zdá se však, že nám vzestup Tempa neunikl.

V soutěžním ročníku 1975/76 tým dospělých pod vedením trenéra Henna vybojoval návrat do II. třídy, kterou mužstvo hned v následující sezoně vyhrává a postupuje o soutěž výš. Žakovské týmy jsou přitom již o kus dál, starším patří páté a mladším dokonce čtvrté místo v přeboru.

Doba přináší další organizační změnu, fotbalový klub Sokol Lhotka se stal jedním ze zakládajících oddílů nejprve TJ Sokol Lhotka a od roku 1978 TJ Tempo Praha. Z fotbalistů se tak poprvé stávají Tempáci. Hned v této sezoně mužstvo dospělých vyhrává s velkou převahou I.B třídu a dorost postupuje do přeboru. Tím však dorostenci neřekli poslední slovo, neboť hned v následující sezoně končí v přeboru na druhé příčce a účastní se dokonce divizní kvalifikace. Ne nadarmo ročenka, kterou tělovýchovná jednota vydala v roce 1977 věnuje dorostencům velký prostor. Někteří svěřenci trenéra Milana Žovince to totiž dotáhli do reprezentačních výběrů (F. Pechr reprezentoval republiku v kategorii mladšího dorostu) a byl o ně velký zájem prvoligových klubů.

Popsaný fotbalový boom v sezoně 1981/82 završuje spanilá jízda týmu mužů, který již v té době doplnili úspěšní dorostenci včetně trenéra Žovince. Se čtrnáctibodovým náskokem vyhráli I.A třídu a poprvé v klubové historii postoupili do pražského přeboru. Nejen proto si stojí za to připomenout jména hráčů, kteří se o tento výsledek zasloužili. Dost možná totiž tvořili jeden z nejsilnějších týmů, který Tempo mělo:

Řezníček, Berkovský, Bouček, Houf, Kounovský, Jaroslav Mašek, Antonín Mašek, Svoboda, Šístek, Dušan Žovinec, Luboš Žovinec, Lesche, Panský, Cízler, Trněný, Hůlka, Šulc, Holešovský, Chára a Vodička.

Zastavení sedmé: Pád a vzkříšení Tempa

Famózní tažení Tempa do pražského přeboru a poklidná záchrana v premiérové sezoně však s sebou přinesly také nečekané problémy. Přestože při sportovní konfrontaci se slavnějšími soupeři Tempáci obstávali se ctí, o materiálním zabezpečení to neplatilo.

Budova šaten, vybudovaná svépomocí před bezmála třiceti lety, se pomalu ocitala v havarijním stavu, hráči trénovali s prakticky vyřazenými míči, škvárové hřiště se nedařilo připravit ani pro zápasy áčka.

Rozdílné představy hráčů a vedení prvního mužstva na straně jedné a klubových funkcionářů na straně druhé vyústily v roztržku, která měla na další roky významně ovlivnit výsledky Tempa. V polovině roku 1983 totiž spory vyvrcholily odchodem hráčů A týmu včetně trenéra Žovince.

Z dorostenců a hráčů B týmu bylo takřka přes noc složeno mužstvo, které se mělo pokusit o záchranu v přeboru. Bylo to však příliš velké sousto.

V roce 1984 mužstvo sestupuje do I.A třídy a aby problémů nebylo málo, končí hned několik mládežnických trenérů, po jejich svěřencích sahají konkurenční oddíly. Fotbal na Tempu stagnuje.

Krizová situace naštěstí vyústila ve změny ve vedení klubu. Jeho noví členové, Nechvátal, Zítka, Satýnek, Huml, Štílec, Kolář a Tesařík, společně s předsedou Provazníkem dokázali pád klubu zastavit.

Podařilo se obnovit vztahy uvnitř tělovýchovné jednoty, vypořádat s velkou zadlužeností a zrekonstruovat klubovnu. Byla vystavěna opěrná zeď jako příprava pro budoucí vybudování druhého hřiště, které klub nutně potřeboval.

Posléze se vrátil úspěšný trenér Žovinec a v sezoně 1987/1988 se týmu podařilo vrátit zpět do pražského přeboru.

Připomeňme si hráče, kteří v následující sezoně v dresu Tempa znovu nastupovali v pražském přeboru a v nesmírně dramatickém finiši jej pro Tempo udrželi i do další sezony:

Vodička, Nechvátal, Jiří Adamec, Michal Adamec, Hnízdil, Kerouš, Netolický, Maceridis, Slavík, Šulc, Tesařík, Tichý, Pavel Vrba, Krondák, Neuman, Smrt, Teplý, Voženílek, Horešovský, Doležal, Flandera, Köhler, Moučka, Štancl, Štětka, Weinlich, Zelinka, Hanuš a Kučera.

Zastavení osmé: Zlatá tempácké mládež

Přes všechny výše uvedené přeborové účasti A-týmu dospělých to byly výsledky mládežnických týmů, které měly Tempo přinést nejcennější úspěchy. Díky žákům a dorostencům mělo Tempo již brzy překročit hranici hlavního města Prahy a vstoupit na republikovou scénu. Týmy navíc začínají pravidelně jezdit na zahraniční turnaje. Nadchází zlatá éra tempácké mládeže, skvostná epocha, která je velkou výzvou i do dnešních dnů.

Senzační nástup začal vlastně již v sezoně 1988/89, kdy Tempo hned dvakrát triumfovalo v pražském přeboru. Postarali se o to mladší dorostenci, které vedl Václav Burle, a starší příprava Pavla Horvátha a Karla Tošnara, která za sebou navíc nechala i všechny prvoligové celky. Podobně šokující pak bylo čtvrté místo mladších žáků vedených Michalem Judou a Josefem Vrbou. Umístili se hned za slavnými "S" a Bohemians, kteří mimochodem měli zájem o celý lhotecký tým, ale především, chystali se do kategorie starších žáků, kteří v té době bojovali v I. třídě.

Jak je zaznamenáno v pečlivě vedené kronice té doby, dalo se očekávat, že I. třída bude "Judovcům" velmi těsná. A tak se i stalo. První sezonu mezi staršími žáky proměnili jeho svěřenci v postup do pražského přeboru a na konci té další připravili pro celé Tempo historický okamžik. Nevidaná věc, doslova obležené domácí hřiště sledovalo na jaře 1991 klíčový zápas nejvyšší pražské soutěže. Není se však čemu divit. Červený balet, jak se týmu starších žáků v té době přezdívalo, přivedl Tempo k senzačnímu postupu do žákovské ligy. Úspěch byl o to cennější, že Tempo tímto postupem získalo ligovou příslušnost také v kategorii mladších žáků. Do té doby neznámý klub v příštích sezonách objížděl Českou republiku a jeho fotbalisté se utkávali s nejlepšími tuzemskými celky.

Svěřenci Václava Burleho - vítězové přeboru mladšího dorostu 1988/1989

Příprava - vítěz přeboru starších přípravek 1988/1989

Starší žáci Michala Judy - vítěz přeboru starších žáků 1990/91 a postupující do žákovské ligy

Také svěřenci Karla Kounovského hájili čest Tempa v žákovské lize.

Zastavení deváté:

Dorostenecký elán vrací Tempo do přeboru

Ačkoliv úspěšné tažení žákovských týmů Tempa nutně muselo přilákat pozornost renomovaných týmů a jejich skautů a tedy i odchod některých hráčů, podařilo se Tempu ze zlatých ročníků vytěžit ještě další úspěchy. V sezoně 1996/97 sice muži A ztrácejí příslušnost k pražskému přeboru, kterou jen rok předtím pod vedením trenéra Františka Bureše vybojovali (Tichý, Záhrobský, Michal Vrba, Novotný, Martin Chuman, Marek Chuman, Klouček, Trunečka, Šafránek, Chrudimský, Maceridis, Kynčl, Soumar, Marek Adamec, Tesař, Černý), ovšem mužstvo staršího dorostu přiložilo na toto zklamání hojivou náplast.

Svěřenci trenéra Petra Řeháka totiž získali double. V celou sezonu trvajících dostizích se Spartou Krč a PSK Union udrželi prvenství a zvítězili v pražském přeboru. Nejenže tím přidali druhou trofej k Pražskému poháru, ale především vybojovali právo startu v divizi. Ani v konkurenci předních tuzemských týmů se Tempáci neztratili a na konci soutěže jim patřila desátá příčka. Bohužel ani ta na udržení divize nestačila, neboť soutěž procházela reorganizací, která poslala Tempo zpět do přeboru. Psal se rok 1998, kdy lhotecký klub zatím naposledy opustil celorepublikovou scénu.

Mužstvo však ještě neřeklo své poslední slovo. O dva roky později převzal někdejší asistent u úspěšného dorostu Jiří Formánek, jako patrně nejmladší trenér v historii klubu, kormidlo A-mužstva mužů. Do něho totiž právě v té době přicházeli jeho svěřenci, aby doplnili hráče bojující v té době spíše v druhé polovině I.A třídy. Prvních pět kol čekalo nově se tvořící mužstvo na vítězství.

Obavy z toho, jak si v soutěži povede, se však rychle rozplynuly a na jaře roku 2001 se tým (Marek Adamec, Bálek, Březina, Vít Caudr, Dedek, Petr Formánek, Glos, Chrudimský, Komorník, Krajčí, Kuchař, Nechvíla, Socha, Svěrkůš, Svoboda, Tichý, Trunečka, Valášek, Vrba, Vrzal, Žalud) přihlásil do boje o postup a po výhře v přímém souboji Řeporyjemi (3:1) v předposledním kole se Tempo skutečně vrátilo mezi pražskou elitu.

Na jaře roku 2006 pak Tempo obsadilo v pražském přeboru 4. místo, což je jeho dosud nejlepším výsledkem v kategorii dospělých. A jak se bohužel zdá, pro několik příštích sezon jím patrně i zůstane.

Zastavení desáté: Rekonstrukce areálu

O hřišti u Lhoteckého lesa již nějaké to slovo padlo. Není divu, bez hřiště se fotbal hrát nedá. Proto si zaslouží ještě několik řádek. Opustili jsme jej jako louku, která před druhou světovou válkou patřila Stavebnímu družstvu německých úředníků bank a spořitelen a byla předurčena výstavbě rodinných domků. V roce 1942 byl pozemek přepsán na Prager Volkswohnungs-Verein a jako takový byl po válce zkonfiskován.

Na konci padesátých let byl v té době již značně vyšlapaný travnatý povrch nahrazen škvárou, která lépe snášela zvyšující se zatížení. V roce 1983 byl vybudován drenážní systém, díky němuž patřila tempácká škvára za deště mezi nejlepší v Praze.

Pokud ovšem nepršelo, nebo obětaví funkcionáři, trenéři a rodiče škváru nekropili, převaloval se nad hřištěm tmavý oblak. Ten stále víc a víc dusil místní fotbalový klub. Naději přinesla výstavba travnaté plochy nad opěrnou zdí na počátku nového století. Vzhledem k počtu týmů se však i nadále trénovalo většinou na škváře, která již byla v té době přežitkem.

Děti odcházely do jiných klubů, kde se z nich při tréninku nestávali haviři. Tempo skomíralo. Jeho pýcha, skvělé přípravky a žákovské týmy, zůstala jen ve vzpomínkách.

Záchranu klubu přinesla rekonstrukce dolního hřiště, která se v roce 2004 uskutečnila za významné podpory Městské části Praha 4 a Hlavního města Prahy. Nově složenému výboru, do jehož práce se zapojili i hráči A- týmu, kterým nebyl úpadek klubu lhostejný, se podařilo shromáždit prostředky na historicky největší investici v dějinách klubu.

Na místě škvárového hřiště vyrostla nová travnatá plocha s automatickým zavlažováním a menší tréninkové hřiště s umělou trávou a osvětlením.

Na Tempo se začaly vracet děti, klub znovu zvedl hlavu k životu.

Po krátké procházce historií přijměte naše pozvání k letmé návštěvě současného klubu. Vzhledem k omezenému prostoru bychom na úvod rádi upozornili na webové stránky www.fctempo.cz. Nejen, že jsou chloubou Tempa a patří patrně k nejlepším klubovým prezentacím, ale lze na nich najít všechny potřebné informace o činnosti a výsledcích lhoteckých fotbalistů.

Jinak jste ovšem pochopitelně vždy vítáni v našem sportovním areálu. Tvoří jej dvě travnatá hřiště a menší hřiště s umělou trávou.

Pro nejmenší děti byl za podpory Městské části Praha 4 u hřiště s umělou trávou vybudován dětský koutek. Jak potvrzuje i vyprávění o prvních letech existence našeho klubu, bylo jeho fungování od samého počátku bytostně spojeno s restaurací. Tu v našem areálu najdete i nyní, hospůdka U Krychle zve k příjemnému posezení.

Sportovní areál dnes k pravidelné přípravě využívají tři stovky malých i velkých Tempáků. Začněme od těch nejmenších.

Fotbalová školka

Sportovní příprava dětí předškolního věku je tempáckou specialitou. Funguje déle než pět let a nemalou měrou přispěla k rychlému návratu přípravek Tempa mezi nejlepší pražské týmy. Děti od čtyř do šesti let **se na malém tréninkovém hřišti dvakrát týdně učí kamarádit s fotbalovým míčem, aby mohly, až trochu povyrostou, nastoupit k prvním zápasům.**

Přípravka

V roce 2003 bylo na Tempu v této kategorii dohromady všehovšudy deset dětí. Tak hluboko klub od zlatých devadesátých let klesl. A dnes se snaží o návrat. Více než stovka malých fotbalistů je rozdělena do pěti týmů. Nejmladší bojují o medailové pozice ve zvláštní soutěži - Mini cupu, v kategorii mladších i starších přípravek se Tempo po mnoha letech dokázalo vrátit do pražského přeboru. První krůček k návratu byl učiněn.

Žáci

Čtyři týmy, jimiž Tempo obsadilo žákovské soutěže, svědčí o postupném získávání ztracených pozic. K historickému startu v ligových soutěžích je ještě velmi daleko, reálnější jsou v současné době přeborové ambice.

Dorost

Oba dorostenecké týmy zatím spíše sbírají síly. Výpadek, který Tempo na přelomu století v práci s nejmenšími fotbalisty postihl, nyní dopadá právě na výkony dorostu a bohužel také mužů.

Muži

Sedm sezon po sobě hrál první tým Tempa nejvyšší pražskou soutěž. V roce 2004 dosáhl na pátou a o dva roky později dokonce na čtvrtou příčku. Generační výměna, kterou tým prochází, ovšem přinutila Tempo tyto pozice opustit. V posledních dvou sezonách hráli muži pouze o udržení. A vy již víte, jak to letos dopadlo.

Ovšem nenechte se zmást, FC TEMPO PRAHA, to nejsou pouze tréninky a zápasy malých či větších Tempáků. V klubovém kalendáři byste našli hned několik akcí určených pro širokou veřejnost i pro hráče jiných klubů.

Soutěžní dny FC TEMPO PRAHA

Nouze naučila Dalibora hře na housle a fotbalisty Tempa pořádat akce pro děti z širokého okolí. Když bylo v roce 2003 na Tempu tak málo malých fotbalistů, že se na velkém škvárovém hřišti a v prázdných šatnách skoro báli, začal klub s pořádáním náborových akcí. Tak vznikla tradice sportovních dnů určených dětem bez ohledu na to, zda jsou či nejsou registrováni v některém fotbalovém klubu. Konají se pravidelně třikrát do roka pod názvy "Tempo v tempu", "Dětský sportovní den" a "Fotbalová abeceda".

Turnaje

Každý rok pořádá FC TEMPO PRAHA velký turnaj starších a mladších přípravků. Tempo cup se koná vždy poslední červnový víkend a účastní se jej přední týmy z celé republiky. V průběhu zimní přestávky pak lhotecký klub pořádá na třicet menších turnajů, z části na hřišti s umělou trávou a z části v modřanské hale.

Čarodějnice, Mikuláš a Ples

Fotbalisté Tempa se totiž umí bavit také jinak. Příležitostí je ostatně během roku spousta a příjemná hospůdka na Tempu k tomu přímo vybízí. Ale jsou i jiná místa. Volné prostranství vedle tréninkového hřiště je například dějištěm tradičního pálení čarodějnic a v prosinci se příznivci a fanynky Tempa scházejí v Kulturním centru Novodvorská na Tempáckém plese. Jeho součástí je, vedle četných tanečních kreací, také vyhlášení nejlepších hráčů jednotlivých týmů. Nejmenší hráči naopak bývají tradičně oceněni při Mikulášské besídce.

Podpořte Tempo

Velká překážka nyní stojí našemu klubu v cestě za dalším rozvojem. Je jí nedostatečná kapacita šaten. Když byly v padesátých letech stavěny, představovaly nepochybně luxus. Dnešním potřebám klubu a především tří stovek hráčů bohužel stačit nemohou. Proto byl zpracován projekt rozšíření budovy a stavebním úřadem bylo vydáno stavební povolení.

Realizace projektu nyní závisí na finančních možnostech klubu. Je přitom zřejmé, že bez podpory partnerů a sponzorů nebudeme moci náš sen realizovat. Proto nám nezbývá, než se obrátit na všechny, kteří by mohli pomoci, s žádostí o podporu. Ujistíme vás, že každá forma spolupráce bude vítaná.

Pro ty, kteří by chtěli Tempu pomoci, jsme připravili brožuru "Nabídka spolupráce". Ta stručně představuje náš klub, jeho plány a především nabídku reklamních plnění, které můžeme poskytnout. Od reklamy na dresech, přes panely na hřišti, až třeba po odkaz na internetových stránkách.

Věříme, že tato prezentace může tomu, kdo uvažuje o spolupráci s naším klubem, usnadnit jeho rozhodování. Pro ty, kteří by chtěli pomoci při vyhledávání sponzorů, by Nabídka spolupráce mohla být užitečným pomocníkem k přesvědčení budoucího sponzora (například zaměstnavatele, úspěšně podnikajícího souseda, atd.), že právě FC TEMPO PRAHA si jeho podporu zaslouží.

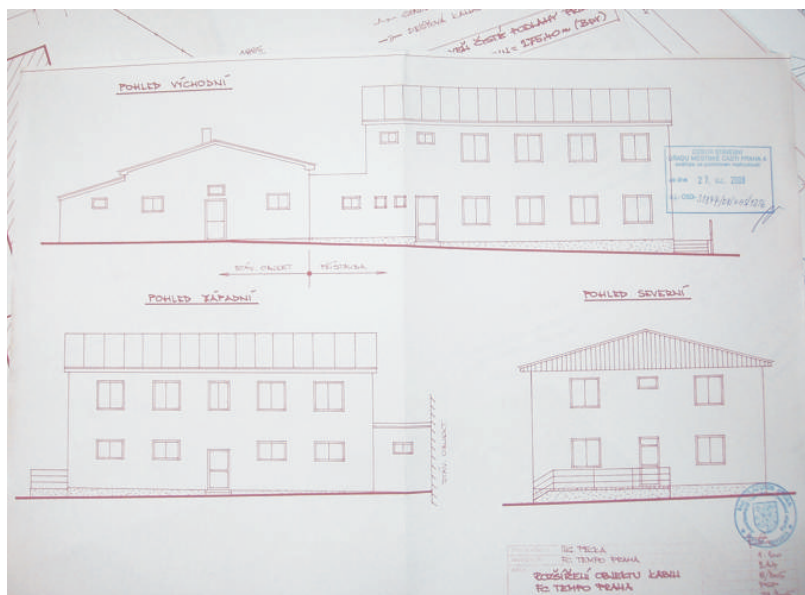
Jsmo si dobře vědomi, že vyhledat a oslovit budoucího partnera může být někdy trochu troufalé. Ale bez odvahy ke klíče útočník nedá gól a trenér sotva mezi náhradníky najde budoucí hvězdu. Ve sportu platí, že není ostudou nevyhrát, ale o výhru se nepokusit.

Zamyslete se proto, prosím, zda právě váš zaměstnavatel nebo kdokoliv z vašeho okolí by nemohl být budoucím sponzorem či partnerem našeho klubu. Zda právě jeho reklama na pěkném novém hřišti, po němž radostně běhají malí fotbalisté, není správným počinem a dobrým důkazem, že podporuje smysluplné projekty.

Pomozte nám, prosím, realizovat projekt rozšíření šaten a zlepšit zázemí pro naše malé fotbalisty.

Brožura "Nabídka spolupráce" je k dispozici všem, kteří mají zájem pomoci při získávání nových partnerů našeho fotbalového klubu.

Místopředseda výkonného výboru, Petr Dedek (+420 606 855 136, e-mail: info@fctempo.cz) ji zájemcům nejen poskytne, ale navíc je seznámí se způsobem jejího uplatnění a s **možností získání odměny za pomoc při jednáních s budoucími partnery.**

1928
2008

TJ Tempo Praha - účastník přeboru 1982/83

TJ Tempo Praha - účastník přeboru 1988/89

FC Tempo Praha - vítěz I.A třídy 1995/96

FC Tempo Praha - vítěz I.A třídy 2000/01

FC TEMPO PRAHA

Ve Lhotce 1045/3, 142 00 Praha 4,

www.fctempo.cz,

e-mail: info@fctempo.cz,

tel: 603 860 444, 606 855 136

použité fotografie: Pavel Slavíček, archiv FC Tempo Praha